



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 402/2017-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. júna 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészároša predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného In Medias Res, s. r. o., Sladovnícka 13, Trnava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Miloslav Kukučka, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 231/2015, a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. júna 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného In Medias Res, s. r. o., Sladovnícka 13, Trnava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Miloslav Kukučka, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1

a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 231/2015 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom napadnutého konania vedeného okresným súdom v procesnom postavení žalobcu, ktorý sa žalobou doručenou okresnému súdu 12. augusta 2015 domáha proti žalovanému (obchodnej spoločnosti [REDACTED]) zaplata sumy 572,36 € s príslušenstvom.

Sťažovateľ uvádza, že 11. januára 2016 okresný súd vydal platobný rozkaz sp. zn. 14 C 231/2015 (ďalej len „platobný rozkaz“), ktorým žalovaného zaviazal zaplatiť sťažovateľovi sumu 572,36 € s úrokom z omeškania 9,25 % ročne zo sumy 432 € od 6. septembra 2014 do zaplata v lehote 15 dní od doručenia platobného rozkazu alebo v tej istej lehote podať odpor s vecným odôvodnením.

Proti platobnému rozkazu okresného súdu podal žalovaný 26. januára 2016 odpor, ku ktorému sa sťažovateľ vyjadril písomným podaním doručeným okresnému súdu 29. apríla 2016. Okresný súd následne 4. mája 2016 vyjadrenie sťažovateľa doručoval žalovanému na prípadné zaujatie stanoviska.

Sťažovateľ podal 14. septembra 2016 okresnému súdu sťažnosť na prieťahy v napadnutom konaní, na ktorú okresný súd reagoval listom zo 6. októbra 2016, v ktorom skonštatoval existenciu zbytočných prieťahov zapríčinenú neprimeraným zaťažením vo veci konajúcej sudkyne.

V tejto súvislosti sťažovateľ argumentuje, že *„nemôže byť zodpovedný za stav, kedy porušovateľ svoje prieťahy ospravedľňuje zaťaženosťou. Ku dňu podania tejto sťažnosti porušovateľ teda nijako daný prieťahový stav neodstránil, vo veci naďalej nekonal. Z obsahu žaloby sťažovateľa, odporu žalovaného a vyjadrenie sťažovateľa k nemu vyplýva, že nejde o skutkovo ani právne zložitú vec, nejedná sa ani o množstvo listín alebo potrebu*

*dokazovania. Napriek tomu porušovateľovi trvalo takmer 5 mesiacov vydať platobný rozkaz, čo má byť skrátenou formou rozhodovania, no v tomto prípade to celý spor naopak iba predĺžilo, keďže po vyjadrení k odporu porušovateľ celý rok neurobil ani jediný procesný úkon, pričom vec už mala byť za ten čas prejednaná, t. j. vykonané alebo aspoň nariadené pojednávania, čo v tomto prípade učené nebolo. Od podania žaloby teda uplynulo rok a deväť mesiacov a sťažovateľovmu právu nebola poskytnutá patričná súdna ochrana...*

*Porušenie základných práv sťažovateľa spočíva v zbytočných prieťahoch zo strany porušovateľa v konaní vedenom pod sp. zn. 14C/231/2015, a to tým, že porušovateľ viac ako rok nevykonal žiadny procesný úkon, pričom prieťahy neboli nijako spôsobené ani zavinené účastníkmi konania a nejde o skutkovo ani právne zložitú vec.“.*

*Sťažovateľ žiada ústavný súd, aby mu priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 € z dôvodu, že sa obrátil na okresný súd s „dôverou, že keď reprezentuje ako športovec, hokejista mesto, za túto reprezentáciu mu bude poskytnutá aspoň minimálna odmena. Naopak, nielenže uvedenú odmenu nedostal včas, ale ani súd – porušovateľ nehájil jeho práva včas. Hoci sťažovateľ vykonával pre žalovaného činnosť športovca ako samostatne zárobkovo činná osoba, teda podnikateľ, jeho pôsobenie možno prirovnať k pracovnému pomeru, nakoľko reprezentoval žalovaného navonok, pri zápasoch s inými klubmi, pričom nemohol zároveň reprezentovať iný klub, t. j. nemohol konať ako podnikateľ, ktorý vykonáva činnosť alebo poskytuje služby ako dodávateľ pre viacerých odberateľov.“.*

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

*„1. Základné právo sťažovateľa na spravodlivé prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 14C/231/2015 porušené bolo.*

2. Okresnému súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 14C/231/2015 prikazuje konať bez zbytočných prietáhov.

3. Sťažovateľovi priznáva finančné zadostučinenie v sume 5 000 €, ktoré je Okresný súd Piešťany povinný zaplatiť jej do dvoch mesiacov od doručenia nálezu.

4. Okresný súd Piešťany je povinný uhradiť Sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v sume 374,81 € na účet jeho právneho zástupcu do 2 mesiacov od doručenia nálezu.“

## II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

## **II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní**

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv neexistujú zásadné odlišnosti (napr. II. ÚS 55/98). Z uvedeného dôvodu možno preskúmať namietané porušenie oboch týchto práv spoločne.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty dochádza v zásade až právoplatným rozhodnutím súdu alebo štátneho orgánu. Preto

na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (napr. I. ÚS 10/98, III. ÚS 224/05).

V rámci predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd v prvom rade poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane pripomína, že nie každý zistený priesťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05). Pojem „zbytočné priesťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý treba vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými priesťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priesťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priesťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priesťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, sťažnosť spravidla odmietne ako zjavne neopodstatnenú (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05).

Vychádzajúc z prehľadu procesných úkonov vykonaných v napadnutom konaní (k tomu pozri časť I tohto uznesenia), ústavný súd konštatuje, že v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci ide o konanie, ktoré do dňa predbežného prerokovania sťažnosti ústavným súdom trvá necelé dva roky, pričom v jeho doterajšom priebehu okresný súd postupoval v zásade plynulo, okrem neodôvodnenej nečinnosti v období od 4. mája 2016 do času rozhodovania ústavného súdu o tejto sťažnosti.

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti, ktorou sťažovatelia namietajú porušenie základného práva na konanie bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, môže vyplývať aj z toho, že porušenie týchto práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré

z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných priet'ahoch.

Sumarizujúc uvedené, ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní s'ťažnosti k záveru, že doterajší postup okresného súdu v napadnutom konaní, predmetom ktorého je zaplatenie sumy 572,36 € s príslušenstvom, je síce poznamenaný priet'ahmi, avšak tieto nedosahujú takú intenzitu, že by ich bolo možné kvalifikovať (prihliadajúc na doterajšiu dĺžku napadnutého konania) ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto túto časť s'ťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

## **II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní**

Zo znenia petitu s'ťažnosti vyplýva, že s'ťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia základného práva na „*spravodlivé prerokovanie veci*“ podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ku ktorému s poukazom na odôvodnenie s'ťažnosti malo dôjsť v príčinnej súvislosti so zbytočnými priet'ahmi v napadnutom konaní.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Vzhľadom na už vyslovený záver ústavného súdu o tom, že vo veci s'ťažovateľa nedošlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemožno uvažovať ani o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a to pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi postupom okresného súdu v napadnutom konaní a základným právom na súdnu ochranu zaručeným čl. 46 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd preto aj v tejto časti sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch uplatnených sťažovateľom.

Nad rámec odôvodnenia tohto rozhodnutia ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že v prípade, ak by okresný súd v ďalšom období v napadnutom konaní nepostupoval plynulo, resp. efektívne, sťažovateľovi nič nebráni v tom, aby sa opätovne obrátil na ústavný súd so sťažnosťou, ktorou bude namietat' porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. júna 2017